

## ליל שבת קודש פרשת ויקרא ה'תשס"ד

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקומי מוהר"ן חלק א' סי' ל' המדבר מתוכחת הצדיק, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על נקודה אחת שבדברי רביז"ל בתורה זו), אף על פי שהתוכחה של הצדיקים היא לפעמים דרך בזיון, שמבזים אותנו, אף על פי כן צריכין אנו לקבל תוכחתם, כי מה שתוכחתם הולכת לפעמים בדרך בזיון, צריך לדון אותם לכף זכות, כי אין אדם נתפס על צערו, כי סובלים צער גדול מאתנו, כי אפילו מה שהוא טוב אצלינו, הוא רעה אצל הצדיקים, כי אפילו טובותינו, היינו התפילה, שהוא בערכינו רק טוב, הוא רעה אצל הצדיקים, בבחינת ((תהלים קמ"א)) "ותפילתי ברעותיהם", כי תפילותינו מבלבלת אותם, כי כל העירבוב הדעת, וכל הבלבולים והשטותים שיש לנו לפעמים, הכל נמשך בתפילותינו, כי כל הבלבולים וכל המחשבות שחושב האדם לפעמים, הכל באים על דעתו בשעת התפלה דייקא, והכל נשמע אליו אז דייקא, בשעה שעומד להתפלל, והוא בשתי בחינות: או שבאים להתתקן מחמת שרואים שמתפלל בכוונה כראוי, על כן באים להתתקן, כי עכשיו הוא הזמן שיכולין להתתקן, כי יש בהם ניצוצות קדושים שצריכין תיקון, או בבחינה אחרת, מחמת שאינו ראוי להתפלל, ובאין לבלבל אותו מתפלתו, על כל פנים, בין כך ובין כך, בשעת התפילה דייקא באין כל הערבובים וכל הבלבולים של האדם, ונשמעין אצלו אז, וכל התפלות האלו עם כל הערבובים באין אל הצדיקים, כי הצדיקים הם בחינת משיח, שאליהם באין כל התפלות להעלותן, נמצא שהצדיקים הם סובלים צער על ידי התפלות שלנו שמבלבלין אותן כנ"ל, ובשביל זה צריך לקבל תוכחתם אף שמבזין אותנו וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מגלה לנו כאן, למה לפעמים התוכחה של הצדיקים, כשמוכיחים נשמות ישראל, יוצא לפעמים בדרך בזיון וחרפה, והטעם הוא, מחמת שהצדיקים סובלים צער גדול מאתנו, כי הם טורחים ומייגעים תמיד להעלות ולקשר כל תפילות נשמות ישראל אל שרשם, אבל התפילות מלאות בלבולים ומחשבות זרות, כי דייקא בשעת התפילה באים כל הבלבולים והמחשבות

זרות ומבלבלים את האדם, וכשהצדיק רוצה להעלות ולקשר התפלות אל שרשם, יש לו עבודה ויגיעה קשה מאד, כי צריך ליטפל מקודם עם הבלבולים והמחשבות זרות, ולנקות אותם, והוא עבודה קשה מאד, ולכן התוכחה שלהם יוצא לפעמים בדרך בזיון וחרפה, כי הם סובלים צער גדול מאתנו, אבל התכלית הוא לעורר אותנו בתשובה, שנתקן את תפילותינו, ויהיו התפילות נקיים וזכים, ואל זה זוכים על ידי שמרבים לדבר אל השם יתברך דיבורי תפילה והתבודדות מעומק הלב, כי כל שאדם מרבה לדבר אליו יתברך דיבורי תפילה והתבודדות מעומק הלב, בתמימות ובפשיטות גמור, ומנסה לקשר מחשבתו אל דיבורו, לאט לאט נטהר מוחו ומחשבתו, ומתחילים תפילותיו להודרך, עד שזוכה לדביקות גדול אליו יתברך מתוך תפילתו, ולכן אשרי מי שמקורב אל צדיק אמיתי שיודע איך להעלות התפילות אל מקומם הראוי, ואל צדיק שמכנים באנשיו התחזקות עצומה לעסוק בתפילה באמת, כי על ידי זה יזכה לאחרית ותקווה טובה בזה ובבא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע, בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב בפרשת השבוע (ויקרא ד') אם הכהן המשיח יחטא לאשמת העם וגו', ופירש"י, כשהכהן גדול חוטא, אשמת העם הוא זה, שהן תלויים בו לכפר עליהם ולהתפלל בעדם, ונעשה מקולקל, עיין שם, ולכאורה יש להבין, מהו הכוונה "אשמת העם הוא זה", ובמה הם אשמים, ומה זה שרש"י מזכיר "להתפלל בעדם ונעשה מקולקל"? אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין היטיב, כי אם הכהן המשיח, שהוא הצדיק שכדור, יחטא, היינו שיהיה לו חסרון באיזה דבר, כי חטא הוא מלשון חסרון, וכמו שכתוב (שופטים כ') קולע אל השערה ולא יחטיא, צריכן לדעת שזהו "לאשמת העם", כי הם תלויים בו לכפר עליהם ולהתפלל בעדם, היינו, כי הוא מעלה את התפלת שלהם למקומם הראוי, וכדברי רביז"ל הנ"ל, אבל נעשה מקולקל מריבוי מחשבות זרות ובלבולים שיש בתוך התפלות שלהם, ולכן זה גורם חטא וחסרון אל הצדיק, עד שהתוכחה שלו יוצא לפעמים בדרך בזיון, אבל התכלית הוא שיחזרו בתשובה, שזהו ענין הבאת קרבן, שיוחזר ויותקן מה שנתקלקל, ולכן בוודאי החסרון של הכהן המשיח הוא "לאשמת העם", ומן התפלות שלהם שאינם ראויים, אבל על ידי התקרבותם אל הצדיק האמת, יתוקן הכל, ויזכו לתפילה זכה ונקיה באמת, והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים אל צדיקים אמיתיים, ונזכה לקבל תוכחתם באהבה, עדי נזכה להתפלל כל תפילותינו בדביקות אמיתי אליו יתברך, מעתה ועד עולם אמן ואמן.



## בוקר שבת קודש פרשת ויקרא ה'תשס"ד

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה ממלך וקיסר מעשה ב' דף מ"ד עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשיך לספר, ולא רצו (אנשי הספינה של המלך), לחזור לביתם והלכו שני הספינות ביחד, והוטב בעיני השרי מלוכה מאד, שהמלכה שלהם תשא את הדקטיר מחמת גודל חכמתו שראו בו, (כי השרי מלוכה של הבן מלך הנ"ל שנפל ומת, סברו שהבת קיסר עם השרות הנ"ל הם זכרים, כי היו מלובשים במלבושי זכרים כנ"ל), על בן רצו שהמלכה שלהם, שהיא אשת בן המלך שמת, תשא את הדאקטיר, שהיא באמת הבת קיסר, שהיו סבורים שהיא דאקטיר, מחמת שידעה בחכמתה שנשרף המוח של הבן מלך שנפל כנ"ל, ושיהיה הוא המלך שלהם, ואת המלך שלהם (היינו המלך הזקן הנ"ל) יהרגו (כל זה היו רוצים מאד השרי מלוכה הנ"ל), כי הנה כל זה הוא עוצם פגם ההוללות והליצנות, שנתפסו בה הבן מלך וכל אנשי הספינה שלו, וזה גרם מיתה ונפילה להבן מלך בעצמו, ועכשיו גרם להם לחשוב להרוג את המלך הזקן שלהם, ושתישא המלכה את הדקטיר שעכשיו מצאו, כי קליפת הליצנות הוא פתח הטומאה, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (יומא ל"ח:): הבא לטמא פותחים לו, שנאמר (משלי ג') אם ללצים הוא יליץ, וכן אמרו (עבודה זרה י"ח:): כל המתלוצץ נופל בגיהנום, כי הליצנות מוריד מעל האדם כל מדה של יראת שמים, ואינו מניח דברי תורה ליכנס לתוכו, כמו שאמרו חכמינו הקדושים (שיר השירים רבה פרשה א' סי' כ"א) נכנס ללב דבר של ליצנות, יצא כנגדו דבר של תורה, ומוכא בדברי הרמח"ל ז"ל (בספר מסלת ישרים פרק ה') שליצנות הוא כמו מגן משוח בשמן, אשר ישמיט ויפיל מעליו החצים ומשליכם לארץ, כן הלצון בפני התוכחה, כי בליצנות אחד ובשחוק קטן, יפיל האדם מעליו ריבוי גדול מן ההתעוררות וההתפעלות, עיין שם, ולכן הדבר הראשון שצריכין לעקור מעצמו הוא מדת הליצנות, ואז יהיה מקם לדברי תורה ויראת שמים ליכנס בקרב.

ואמר מוהרא"ש נ"י, שביותר צריכין לזהר מדברי ליצנות הנאמרים על יראים וכשרים שבדור, כי מעולם יש קליפה זאת של ליצנות שמתלוצצים מן היראים והכשרים שבדור, וכמו שמצינו אצל אברהם אבינו (בבא מציעא פ"ו:), שליצני הדר היו

אומרים, מאבימלך נתעברה שרה, וכן מצינו אצל משה רבינו עליו השלום (תנחומא פרשת פקודי), שליצני הדור היו אומרים, בן עמרם לקח הכסף מן המשכן, כי קליפה זו של ליצנות הוא קליפה קשה מאד, ובני אדם נכשלים בה הרבה רחמנא ליצלן, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ירושלמי שקלים פרק ב') אין דור שאין בו ליצנים כדורו של דוד, ומובא במכתב בסוף ספר הקדוש "נועם אלימלך", מהרה"ק רבי אלעזר, בנו של הרבי רבי אלימלך זי"ע, בענין המחלוקת והרדיפות שהיה על הרב מזעליחוב (הוא הרה"ק רבי לוי יצחק מבארדישוב זי"ע), שמעתי מאבי (הוא הרבי ר' אלימלך זי"ע), שכן היה מעולם, שעשו ליצנות ורדפו את הצדיקים שבדור החל מאברהם אבינו וכו', עיין שם, כי זה לעומת זה עשה האלהים, וכמו שיש צדיקים אמיתיים שמגלים ומפרסמים אלקותו יתברך בכל העולם, ומורידים את השכינה למטה בארץ, כן יש ליצנים שמעלימים ומסתירים אלקותו יתברך מן העולם, ועושים ליצנות מן הצדיקים והכשרים שבדור, ומימות מאברהם אבינו כבר סבלנו מזה, כי אברהם אבינו גילה ופירסם אלקותו יתברך בעולם, והוריד את השכינה לארץ, ואף על פי כן עמדו עליו ליצני הדור, ואמרו מאבימלך נתעברה שרה וכו', נמצא שכנגד כל צדיק, יש לץ יהיר, שרוצה להעלים ולכסות קדושתו, והאדם צריך לזהר מאד שלא יכשל ברשתו הטמאה, רק יתרחק מליצנות בתכלית הריחוק, והקדוש ברוך הוא יזכינו להיות מקורבים אל צדיקים אמיתיים, ולהיות נזהרים בתכלית ממדת הליצנות, עדי נזכה לחזור בתשובה שלימה לפניו יתברך ולהיות קשורים ודביקים בו יתברך, מעתה ועד עולם אמן ואמן.



## סעודה שלישית פרשת ויקרא ה'תשס"ד

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ר"פ המדבר מסוד דין תורה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על תמצית דברי רביז"ל בתורה זו), דע, מי שצריך לדון לפני דיינים בדין תורה, זה לו עונש ונקמה שהתורה נוקמת בו, כי באמת כל המשא ומתן הוא תורה, כי למשל,

הדין המחליף פרה בחמור הוא תורה, ומכל שכן כשעושיין הדבר בעצמו, הוא בוודאי תורה, ועל כן כשעושיין משא ומתן, צריך שיקשר מחשבתו רק בהתורה ודינים המלוכשין שם, ומי שעוקר המשא ומתן מן התורה, ונופל אל המשא ומתן בעצמו, ואינו מקשר מחשבתו אל התורה המלוכש שם, אזי עונשו שאחר כך הוא צריך לדון בדין תורה, ואזי צריך לחזור ולהביא כל הדברים, וכל המחשבות, וכל העסקים שהיה לו בשעת המשא ומתן, מתחילתו ועד סופו, צריך להביא הכל אל התורה, דהיינו שצריך לחזור ולספר הכל לפני הדיינים, והם פוסקים על זה דין תורה, נמצא שחזר ונעשה מכל דברי המשא ומתן תורה, והוא לו נקמה שהתורה נוקמת בו, על אשר עקר הדינים המלוכשים בהמשא ומתן מן התורה, ונפל אל המש ומתן בעצמו, כאילו אין שום תורה בהמשא ומתן, על כן עונשו שצריך לבא לפני דין תורה, ואזי צריך להביא כל דברי המשא ומתן ולעשות מהם תורה, ואזי מראים לו שכל המשא ומתן הוא תורה, כי עכשיו נעשה הכל דין תורה וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש ג"י, כי הגה רביז"ל מגלה לנו בתורה זו סוד של דין תורה, כי בני אדם חושבים שדין תורה הוא רק בכדי ליישב סכסוך של ממון וכיוצא בו, בין שני בני אדם, שזה טוען שחבירו חייב לו כך וכך, והשני טוען שאינו נכון, והרב והדיין צריך לפסוק עם מי הצדק, ובאמת יש בדין תורה הרבה יותר מזה, כי יש סוד פנימי בדין תורה, כי אלקותו יתברך גנוז בתוך כל פרט ופרט של הבריאה, ודומם צומח חי מדבר, הכל כאשר לכל עצם, הם עצמיות חיות אלקותו יתברך, המלוכש בלבוש כזו, ועיקר עבודת האדם למצוא האלקות שיש בכל דבר, ולקשר מחשבתו אל הקדוש ברוך הוא מכל דבר, שזהו ענין לימוד הלכה ושולחן ערוך, שמלמד את האדם איך למצוא אלקותו יתברך בתוך כל פרטי החיים, כי השולחן ערוך מגלה לנו איך שיש "בדומם" תורה והלכה, ואסור לחפור בור ברשות הרבים ולומר שלא איכפת לי אם אדם יפול בה, כי התורה מגלה לנו, שבור ברשות הרבים נעשה שלך ואתה חייב בנזקו, וכן "בצומח" יש כל הלכות הצמחים, כמו כלאים וערלה ותרומות ומעשרות, וכן ב"בעלי חיים" יש כל הלכות הבהמות והחיות, וכן "במדבר" יש כל הלכות בין אדם לחבירו, נמצא שהשולחן ערוך הוא החיות של איש יהודי, וכמו שפעם אמר החזון איש זצ"ל, שהשולחן ערוך הוא האורים ותומים של איש יהודי, כי השולחן ערוך קורא ומגלה לכל אחד מישראל, איך גנוז רצונו יתברך בתוך כל פרט של הבריאה.

והנה כשעסק אדם באיזה עסק מעסקי עולם הזה, ושכח מלחפש כבודו יתברך בתוך העסק, אזי התורה נוקמת בו נקמה, וחוזרת ומוכרת אותו לקשר מחשבתו אל התורה, והוא על ידי שקורא אותו לבא לפני הדיינים, ולדון בדין תורה, ואזי צריך להביא כל המעשים והדיבורים והמחשבות שהיה לו בשעת העסק, בתוך הדין תורה, והדיינים עושים מכולם תורה והלכה, נמצא שחוזר ומבין איך שיש בכל עניניו תורה והלכה, ובוזה נתתקן הפגם שפגם במה שניתק עצמו מן התורה בשעת העסק, כי עכשיו על ידי דין תורה נתתקן כל זה, כי הדיינים מראים לו איך שיש תורה בכל פרט ופרט, נמצא שמלבד מה שהדיינים מזכים את הזכאי ומחייבים את החייב, והממון חוזר אל בעליו, גם נתתקן אצל שני הצדדים, את הפגם ששכחו אלקותו יתברך בתוך המשא ומתן, ועכשיו חוזרים ומוצאים התורה שיש בכל פרט, שזהו עיקר תכלית הבריאה, ולכן אשרי מי שזוכה למצוא אלקותו יתברך בתוך כל פרטי החיים, כי אז יחיה חיים של תורה, וחיים של דביקות אמיתי בו יתברך, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (ויקרא ה') **נפש כי תחטא ומעלה מעל בה' וכחש בעמיתו בפקדון או בתשומת יד או בגזל או עשק את עמיתו, ויש להבין מהו קשר בין תחילת הפסוק, נפש כי תחטא ומעלה מעל בה', לסופו, וכחש בעמיתו וגו', שהרי פסוק זה מדבר מן ההלכות שבין אדם לחבירו, ואם כן למה מתחיל הפסוק, נפש כי תחטא ומעלה מעל בה', הנראה שמדבר מן ההלכות שבין אדם למקום? אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי כל הענין של דין תורה ועסק בין בני אדם, נמשך ממה שאדם שכח את כבודו יתברך בתוך המשא ומתן שלו, והתורה חוזרת ונוקמת בו נקמה, ומכריחו להחזיר מחשבתו אל תוך התורה, נמצא שבאמת הוא ענין של **"נפש כי תחטא ומעלה מעל בה'"**, כי שכח לחפש ולמצוא כבודו יתברך בתוך העסקים שלו, ועל ידי זה בא אל דין תורה, **"וכחש בעמיתו בפקדון וגו'"**, כי כל ההלכות שבין אדם לחבירו, הם הולכים יד ביד עם ההלכות שבין אדם למקום, ואסור להפריד ביניהם כלל, כי אי אפשר להיות איש כשר באמת, כי אם כשמושלם בשניהם יחד, כי אם יהיה גאון ובקי עצום, וידקדק בכל המצוות שבין אדם למקום בדקדוק גדול, אבל בהלכות שבין אדם לחבירו, יזלזל מאד, וידבר רע על אחרים, ויזלזל בממונם, מה שווה הגאונות והבקיאות שלו, ולכן אשרי מי שאינו מטעה עצמו כלל, ומחפש כבודו יתברך בתוך כל פרט ופרט של ימי חייו, ומוצא כבודו בכל מקום ובכל זמן, כי אז ישלים את תכלית כוונת הבריאה, והשם יתברך**

יזכינו לידבק עצמינו בו יתברך באמת ובתמים, ונזכה לחזור בתשובה שלימה לפניו  
יתברך, עדי נזכה להכלל בו יתברך לגמרי, מעתה ועד עולם אמן ואמן.

